

Arrest

nr. 98 286 van 1 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 5 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 8 januari 2010 elk een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 april 2012 ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arresten nrs. 85 785 en 85 786 van 9 augustus 2012 weigerde ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze arresten stelden verzoekende partijen cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.4. De Raad van State verklaarde de door verzoekende partijen ingediende cassatieberoepen tegen de arresten van de Raad op 8 oktober 2012 toelaatbaar.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 oktober 2012 de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekende partijen op 5 november 2012 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [P. Y.] ATTACHÉ, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde: [...]

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenie, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij/zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op hun verzoek om de kosten van het geding ten laste van verwerende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 7 en 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Zij betogen tevens dat verwerende partij zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Zij verschaffen volgende toelichting:

“De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed:

Krachtens artik[el] 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

-1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

(zie stuk 1).

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn;

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le cons[eil] d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met enkele verwijzing naar een wettelijke bepaling, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede administratieve beslissing heeft genomen rekening houdend met alle relevante elementen, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoekers.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten eerste van belang zijn voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

-er is een beslissing RVV doch de mogelijkheid bestond om nog beroep aan te tekenen, en het is ook dit dat verzoekers gedaan hebben, met name hoger beroep aangetekend bij de Raad van State, waarbij dit hoger beroep toelaatbaar werd verklaard.

Deze procedure is tot op heden hangende en het beroep werkt opschortend, zodat deze de beslissing waarbij de asielsituatie en subsidiaire bescherming wordt geweigerd opheft en verzoekers beweerdelijk zonder de nodige documenten in België zou verblijven.

In de bestreden beslissing wordt in geen mate rekening gehouden met dit toelaatbaar cassatieberoep. Gezien de hier bestreden beslissing gebaseerd is op het feit dat verzoekers hier zonder de vereiste documenten zou verblijven, is deze beslissing achterhaald door de feiten, en meer specifiek het toelaatbaar cassatieberoep dat werd aangetekend tegen de beslissing RVV.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verwerende partij overschrijdt duidelijk haar macht door reeds tijdens het lopende cassatieberoep een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, en op deze manier het principe dat het toelaatbaar beroep tegen een beslissing RVV opschortend werkt, volledig uit te hollen.

Dat op die manier er nog geen enkele zinnige inhoud kan gegeven worden aan het principe dat het beroep opschortend werkt, aangezien er toch een bevel wordt gegeven door verwerende partij nog voor er uitspraak is inzake het toelaatbaar cassatieberoep.

Dat het verzoekster voorkomt dat verwerende partij door zo te handelen verzoekster tracht voor voldongen feiten te plaatsen in die zin dat zij reeds het land dient te verlaten zelfs nog voordat er een definitieve beslissing is m.b.t. zijn asielaanvraag door arrest van de Raad van State.

Dat ook door het vroegtijdig betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtsmacht van de Raad van State uitholt, in die zin dat er gewoon geen rekening meer wordt gehouden met het aanhangige cassatieberoep dat toelaatbaar werd verklaard.

Dat de cassatiebevoegdheid van de Raad van State verwordt tot een bijkomstigheid, aangezien er al voorafgaand een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, dewelke volgens zijn bewoordingen reeds de plicht inhoudt om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen, zonder dat hierbij rekening wordt gehouden in de motivering met het toelaatbaar cassatieberoep.

Dat motivering niet correct is in die zin dat geen sprake kan zijn van enige absolute plicht om het land te verlaten, meer specifiek wanneer er toelaatbaar cassatieberoep is aangetekend, dewelke opschortend werkt.

Dat de beslissing in haar bewoordingen niet enkel niet correct is, zij is ook totaal misleidend.”

3.1.2. De Raad stelt vast dat het niet betwist is dat verzoekende partijen noch gemachtigd noch toegelaten zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat zij niet beschikken over de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde documenten en dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet verwerende partij in deze situatie verplicht om te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet voorhouden dat verwerende partij de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht heeft miskend en zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Gelet op de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet is de vaststelling dat verzoekende partijen niet beschikken over een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum op zich voldoende draagkrachtig ter onderbouwing van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekende partijen betogen dat de cassatieberoepen die zij instelden tegen de arresten van de Raad van 9 augustus 2012 toelaatbaar werden verklaard moet voorts worden geduid dat een cassatieprocedure voor de Raad van State geen schorsende werking heeft en niet tot gevolg heeft dat verweerder niet dient te voldoen aan de verplichting die hem door de wetgever is opgelegd om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan een vreemdeling die zonder te beschikken over de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten in het Rijk verblijft.

De Raad wijst er tevens op dat de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

De beschouwingen van verzoekende partijen laten voorts niet toe vast te stellen waarom zij van oordeel zijn dat artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt, zou geschonden zijn. Dit onderdeel van het middel is, nu de noodzakelijke toelichting ontbreekt, bijgevolg onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging.

Hun betoog luidt als volgt:

“In Oekraïne komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen ten aanzien van personen van Zigeunerafkomst. Deze schendingen zijn divers van aard:

De situatie is en blijft ernstig en precair;

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen van Zigeunerafkomst uit Oekraïne.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen van zigeunerafkomst, die er geenszins op verbeterd is.

Dat het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land worden teruggestuurd waar geenszins de vereiste bescherming door de overheid wordt geboden (art. 3 EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.

Het schendt ten zeerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de etnische origine van de man van verzoekerster.

Dat verzoekers bij gebeurlijke terugkeer naar hun geboorteland alleszins bij niemand nog terecht zal kunnen voor bescherming.

Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt in gene mate rekening met de actuele situatie in Oekraïne en in het bijzonder met de etnische afkomst van verzoeker.”

3.2.2.1. Verzoekende partijen stellen dat zij, gelet op de zigeunerafkomst van eerste verzoekende partij, het slachtoffer zullen worden van mensenrechtenschendingen in Oekraïne. Zij gaan met hun toelichting evenwel voorbij aan het gegeven dat de bestreden beslissingen nergens bepalen dat zij zich naar Oekraïne dienen te begeven. Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat de bevoegde asielinstantie reeds oordeelde dat verzoekende partijen geen nood hebben aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, dat deze beslissing werd bevestigd door de Raad en dat het verwerende partij niet toekomt om deze beoordeling in vraag te stellen. Bovendien blijven verzoekende partijen in gebreke om in concreto aan te tonen dat de situatie in Oekraïne heden van die aard is dat zij er een reëel risico lopen om er te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen of dat zij er het slachtoffer zullen worden van een wederrechtelijke vrijheidsberoving.

Een schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2.2. Uit het gegeven dat verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissingen, een onderzoek dat reeds gebeurde door de bevoegde instanties niet heeft overgedaan kan ook niet afgeleid worden dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht werden miskend.

3.2.2.3. Het feit dat bij de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden met de etnische origine van de vreemdeling aan wie dit bevel gericht is laat verder, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te veronderstellen, niet toe een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vast te stellen. De Raad wijst er ten overvloede op dat het loutere indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen geen schorsende werking heeft en derhalve geenszins verhindert dat verwerende partij besluit tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.2.4. Ook moet worden benadrukt dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu bijgevolg niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 15.c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van artikel 3 juncto artikel 13 en artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstructie van hun standpunt stellen zij het volgende:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Oekraïne er een is van dagdagelijkse gewelddreiging ten aanzien van personen van zigeunerafkomst waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.”

3.3.2.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/83/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partijen tonen dit evenwel niet aan. Zij kunnen dan ook niet op ontvankelijke wijze de schending van de bepalingen van deze richtlijn inroepen.

3.3.2.2. In zoverre verzoekende partijen nogmaals betogen dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM heeft geschonden kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het voorgaand middel en opnieuw te duiden dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken zij in Oekraïne een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

3.3.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekende partijen, die beiden het land dienen te verlaten, niet aantonen dat enig door deze verdragsbepaling beschermd recht door de bestreden beslissingen in het gedrang wordt gebracht.

3.3.2.4. Artikel 13 van het EVRM – dat verzoekende partijen ook geschonden achten – kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekende partijen voeren weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maken.

3.3.2.5. Er kan verder enkel, met verwijzing naar de bespreking van de voorgaande middelen, worden herhaald dat de materiële motiveringsplicht niet inhoudt dat wanneer verwerende partij een beslissing neemt omtrent de verwijdering van een vreemdeling uit het Rijk zij in deze beslissing moet aangeven dat

zij een onderzoek heeft gedaan omtrent de vraag of de vreemdeling op wie deze beslissing betrekking heeft in zijn land van herkomst zou kunnen worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, indien een gespecialiseerd bestuur reeds oordeelde dat dit niet het geval is.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK